

disse Spørgsmaal; men det kan ikke være afgjørende. Selv om Vanskelighederne, saaledes som Forholdene nu ere, maatte være meget store, kunde der vel maasse tænkes Bestemmelser, som lettede Forholdet. Man vil let se, hvor Vanskelighederne ville ligge. Naar saadanne Sager kunne reises hele Landet over, og der i Jurisdiktionerne ikke er Sjønsmænd, som ere egnede til at udtale sig om disse Spørgsmaal, saa kunne Vanskeligheder fremkomme, og det ikke blot for Patenthaveren, som den ærede Landssthingsmand nærmest tænkte paa, men ogsaa for Andre og navnlig for Domstolene. Det Spørgsmaal kan komme til at opstaa, om Domstolene ikke kunne blive nødte til at ty til de samme Mænd, som Regjeringen tyer til; men saa favner man nærmere Regler om, hvorledes deres Arbeide skulde paaalbes, og hvad dermed staar i Forbindelse. Men som sagt, jeg tror, at der er et Hovedspørgsmaal i denne Sag, som først og fremmest maa bringes paa det Reue. Jeg har ikke i de sidste Aar haft Leilighed til at beskæftige mig med dette Spørgsmaal. Tidligere har jeg haft Opfordring til det; men jeg har i de senere Aar ikke haft Tid dertil, og jeg har i den korte Frist, der er hengaaet siden Lovforslagets Forelæggelse ikke kunnet skaffe mig Afgang til de Love, som ordne disse Forhold i fremmede Lande. Efter min hele Opfattelse behøver jeg neppe at sige det høje Thing, at jeg lægger ganske særlig Vægt paa den Maade, hvorpaa dette Forhold ordnes i store Lande. Det er jo klart, at der, hvor der er den største naturlige Præmie for flige Opfindelser, hvor altsaa Patenter til saadanne Opfinders Beskyttelse betyder mest, maa Lovgivningen have været særlig opfordret til at vælge den Fremgangsmaade ved Meddelelsen af saadanne Patenter, som er mest betryggende i alle Retninger, og derfor har jeg ikke kunnet Andet end lægge særlig Vægt paa den Bemærkning, som findes i Motiverne til § 3, hvor det hedder: „At Patentet meddeles uden nogen forudgaaet Undersøgelse af Opfindelsen, er et Princip, som stedse mere og mere har gjort sig gjældende i de fremmede Staters Lovgivning“. Jeg tør derefter antage, at den høitærede Indenrigsminister er i Besiddelse af de forskjellige Love og Aktstykker, i det Mindste de væsentligste, som maa komme i Betragtning med Hensyn til hele denne Sag. Jeg tror, det vil være nyttigt ved dens senere Behandling at være i Besiddelse af et nogenlunde paalideligt Materiale med Hensyn til Bedømmelsen af Spørgsmaalet. Hvorfor jeg særlig fremdrager dette, er, fordi jeg har hørt det Indtryk, at Udvillingen i de senere Aar gik i en modsat Retning, i den Retning, at der snarere var Tvivl, om det virkelig gik an, at Patenter bleve meddelte uden nogen foregaaende Prøvelse. Der kan jo tænkes mange forskellige Former for en saadan Prøvelse. Der kan tænkes en mildere og en strengere Prøvelse, der kan tænkes en Afgang

til at faae en Undersøgelse iværksat, fort sagt, der er mange Muligheder i saa Henseende. Grunden til, at jeg særlig er bleven bragt til at henvende dette Spørgsmaal til den ærede Minister, er denne: Den eneste Oplysning, jeg i disse Dage har kunnet finde, er en lille Afhandling i et meget bekendt tydsk Tidsskrift, „Arbøger for Nationaløkonomi og Statistik“ af Gildebrandt og Conrad, hvor der findes en Anmeldelse af et Møde, som i 1873 blev holdt i Wien, et af de mange internationale Møder, der nu afholdes, en international nationaløkonomisk Kongres, og af et Udkast til en Patentlov for det tydske Rige, som er blevet udarbejdet af en Forening af tydske Ingeniører, og som anses for et dygtigt Arbeide. Denne Anmeldelse gaar nu imod den Opfattelse, som er udtalt i Motiverne, idet den tvertimod udtaler, at Nødvendigheden af en forudgaaende Prøve nu er almindelig erkjendt ifølge Erfaringerne fra Frankrig paa den ene Side og England og Amerika paa den anden Side. Det er meget muligt, at den Opfattelse, der fremgaar af den ærede Indenrigsministers Materiale, i enhver Henseende kan staa sin Prøve; men vist er det, at der er et andet Materiale, som fører til en anden Opfattelse, og denne Side af Sagen vil jeg fremhæve som den, hvorpaa jeg tror, at Opmærksomheden fortrinsovis bør henvendes; thi er man først paa det Reue med, at Beskyttelse bør gives, saa bliver Hovedspørgsmaalet naturligtvis, naar det er givet, at Sagen skal ordnes ved Lov, om Regjeringen bør stude enhver forudgaaende Prøvelse fra sig, og kommer man da til det Resultat, at dette bør ske, saa bliver Spørgsmaalet: hvilke Regler kan man da finde for at faae en praktisk Afgjøvelse truffen ved Domstolen. Men forinden maa man jo være paa det Reue med, om det virkelig gaar an, hvad der naturligtvis er det Bøvemeste, at lade Regjeringen være fri for enhver forudgaaende Prøvelse.

Indenrigsministeren: Det har ubetinget noget Lilkalende ved sig at besvare alle den Art Spørgsmaal, som her er Tale om, saaledes frit hen, at man paa det industrielle Omraade og i alle Forhold, der gribe ind i Næringsvæsenet, ikke bør monopolisere Noget. Jeg kan derfor saa godt forstaa, at, da det ærede Medlem for Horsens (Jessen) har kunnet nævne et Exempel fra et Land som Schweiz, hvor man ikke kjender Patenter, at den Tanke da uvilkaarlig har paatvængt sig ham, at det dog vilde være en herlig Ting, hvis man ogsaa her kunde slaa en Strøg over alt Patentvæsen. Det er vist, at man paa denne Maade vilde stille Forholdene friere, at man vilde blive fri for alle Vanskeligheder ved at lade enhver Opfindelse, som den Bedkommende ikke medde til hans Raadighed staaende Midler faae sig i Stand til, at hørde som sin, blive Publikums Eiendom; Industrien vilde florere, og Mange vilde